

Мал. Рината АБЗАЛОВА.

Описки-самописки

БІДНЕСМЕН.
ПУП-ЗІРКА.
ОБМАНДИРУВАННЯ.
Григорій СТОРОЖ.
Сумська обл.

Навмисно не придумавши

«Ми всі брати, причому не тільки по розуму та крові, але й по іншим аналізам...»

«Чи варто було нам злазити з дерева і видумувати різні знаряддя праці, щоб тепер стояти на колінах?»

«Якщо Діоніс – бог вина, то цитрамон – бог похмілля.»

(Із листів до редакції).

«Продається половина свині в живому вигляді...»

(З об'яви).

«Приймаємо на комісію придатні для реалізації... килими і килимові вироби з кришталю.»

(З оголошення).

Оголошення

«Шановні батьки! У зв'язку з переходом на дистанційне навчання наполегливо пропонуємо до кінця тижня здати гроші на ремонт онлайн-школи!»

Народні усмішки

Караоке

Де шумує річка,
Де стримить смерічка,
З відрами Марічка
Гнеться до потічка.
А побіля глаю,
На галаях гаю
Ніжяться Іванко,
Шандор та Степанко.

Приспів:

Марічко ти, Марічко,
Кохана наша чічко,
Ми любимо твою вроду!
На хлопців не зважай,
До ферми поспішай,
Бо вівці ждуть на воду!

Ой не горда у панянка,
Ягідка удруге!
Виглядаю своє щастя
З-за Вісли чи Бугу.

Ой на відстані кохання!
І хто річ збагне ту? –
Завагітніла Маня
Враз по Інтернету.

За весільним столом наречена говорить своєму обранцю:

– Любий, ти в мене будеш першим...
– Голубонько, та я ради тебе!
– Будеш першим вранці встаючи з ліжка, щоб приготувати сніданок, винести сміття...

До в'язниці прибула комісія з перевіркою. Начальник установи знайомить поважних гостей з контингентом ув'язнених:

– А ось камера, в якій сидить наша гордість! Коли цей ув'язнений вперше потрапив сюди, то він був неграмотний. Ми навчили його писати і читати. Тепер він відбуває покарання за підробку документів...

Переглядаючи меню, клієнт кафе запитує офіціанта:

– А чому суп має таку дивну назву: "Тра-та-та"?!
– Бо він гороховий.

• З ІНОЗЕМНОГО ГУМОРУ

Взаємовиручка

В ОДНЕ містечко приїхав багатий турист.

Залишивши сто доларів застави за поселення в готелі, він вирішив оглянути свій номер.

Тим часом власник готелю зі ста доларами побіг до м'ясника, щоб віддати йому борг.

Отримавши повернуту позичку, м'ясник подався до фермера і віддав йому борг за яловичину.

Фермер без затримки сплатив борг власнику автомайстерні.

Власник автомайстерні поїхав у магазин і погасив заборгованість за раніше придбані продукти.

Господар магазину тут же викликав знайому дівчину і розплатився

за інтимні послуги, які вона через кризу надавала в борг. Дівчина теж не зволікала й відразу побігла до власника готелю, щоб віддати йому борг за кімнату, яку вона наймала для зустрічей з клієнтами.

У цей момент до власника готелю зайшов багатий турист і сказав, що забирає сто доларів застави, бо ділові обставини змушують його негайно полишити містечко.

Таким чином, ніхто нічого не одержав, але всі в містечку тепер живуть без боргів і з оптимізмом дивляться в майбутнє.

Еніо ФЛАЙНО.
(Переклад з італійської Віктора РИЖИКА).

• НАШІ СЛАВНІ ЗЕМЛЯКИ

До 131-ї річниці з дня народження класика української гумористики, одного із засновників легендарного сатиричного журналу «Перець»

ОСТАПА ВИШНІ
(Павло Михайлович Губенко)
13.11.1889 – 28.09.1956

...Література була його найбільшою пристрастю і найбільшою стихією. На літературу він дивився, як на священний храм, де все має бути непорочним, возвишеним і чистим, як білі хмарини у погожій небесній бла-

киті. Це досить образно засвідчує його коротка нотатка у письменницькому щоденнику:

«Коли входив у літературу, чисть черевки! Не забувай, що там був Пушкін, був Гоголь, був Шевченко!»

Обітри черевки!» Остап Вишня прийшов у українську літературу з чистими черевиками, з чистим серцем і з чистою совістю. Остап Вишня був, є і назавжди лишиться в українській літературі найвидатнішим майстром слова, найбільшим і найулюбленішим сміхотворцем нашого часу. І слово його чарівно-веселе не вмере ніколи, бо сам він був живою та радісною усмішкою свого великого, безсмертного народу.

Вічна слава і вічна шана йому за це!

Федір МАКІВЧУК,
головний редактор журналу
«Перець» з 1946-го по 1986 рік.

Остап ВИШНЯ

Газета - дуже велике діло

Я ТУТ не п'ятаякиму про те, що таке газета.

Усі знають, що це діло дуже велике й дуже поважне.

Недарма ж її (газету) звуть шостою державою.

Я тільки розкажу, як треба користуватися газетою, щоб вона справді йшла до діла, щоб давала якнайбільше користі для передплатника, щоб та копійчина, що її дядько одриває на газету від свого невеликого бюджету (це дуже мудре слово, але його пора вже всім знати!), щоб, кажучи, копійчина та не марнувалася.

Так-от. Передплатили ви газету.

Прийшла вона до вас новенька, свіженька, увосьмеро згорнута, бандероллю обклеєна і з написом: «Село Пузате. Кіндратові Тоненькому».

Сідаєте на ганку й поволі розгортаєте.

А кум через тин з-поза повітки на вас дивиться, люлькою попихує.

Глянули ви на кума:
– А ке лишень, кумасю, вашого! У вас дебелиший. От якраз свіжина з города! Закуримо. Бамага підходященька!

Кум перелазить через тин, сідає біля вас рядочком.

І от тут якраз і треба знати, як з газетою поводитися.

Більшість передплатників так просто собі, жодних правил не додержуючись, одшматовує без ніякої системи клапот газети й крутить «козинячу лапку». І не виходить з того анічогісінько. Скурять – та й усе... А тут треба ось як робити.

У газеті є різні відділи: і «Закордонні відомості», і «По наших республіках», і «Про школу», і «Як по інших селах люди живуть», і «Постанови ВУЦВКУ», і т. ін., і т. ін.

Так-от, коли ви хочете знати, що робиться, приміром, у Рурі, ви й одриваєте те місце, де написано: «Окупація Руру», – та й скручуєте таку завтовшки, як істик, з кумового «дебелишого».

Викреслуєте вогню й засмалюєте.

І всі відомості про Рур з димом і входять у вашу голову...

А кумові одриваєте урядову постанову.

Сидите тоді, і у вас усе як на долоні...

Ви кумові – про Рур, а кум вам – про те, як наша влада державою керує.

От як треба робити, бо безсистемність у газетній справі губить газету.

І так, крутячи «істики» з кожного відділу, ви кінець кінцем будете в курсі і міжнародної, і внутрішньої політики.

А для цього саме й газета видається.

Ну, а до чого вже відділ «Сільсько-го господарства» для селянина корисний, то й не говоріть!

Це для передплатника все...

Тут і як орати, і як сіяти, і як жинувати. Тут і молочарство, і скотарство, і садівництво. Одне слово, тут усе...

Але знову-таки треба знати, як ті поради до діла доводити.

Приміром, орати пора.

Газету якраз принесли з міста. Запрягаєте полових, кладете на воза плуга й букара, розгортаєте газету. Бамаги чимало.

– Ану, жінко, на ось тобі, загорни четвертину сала, а то в торбі крихтами обліплюється.

І весело тоді ореться.

Жнива. Ідете з газетою на поле. До обіду поживували, відпочити треба. Приходите до воза, піднімаєте голоблі. Сонце пече! Розгортаєте на голоблі і... холодок!

Хропите так – аж за п'ятнадцять гонів чути...

А в молочарстві хіба газета не корисна?

Хіба можна ще чим так закривати глечики, як ушістнадцятеро згорнутою газетою? Та нічим так не закриєте.

А масло, везучи на базар, у що так загорнеш, як у газету?

А в пасічництві без газети як без рук. Берете газету і йдете на пасіку. Бджола біля бородки:

• БАЙКИ В ПРОЗІ

Вічна проблема

ЯК ТІЛЬКИ піросли Лисенята, старий Лис повів їх на полювання. В дорозі весь час по-вчав:

– Слідкуйте за мною. Придивляйтеся. Учністься. Не спішіть поперед батька...

Під селом на Лиса з Лисенятами напали Собаки.

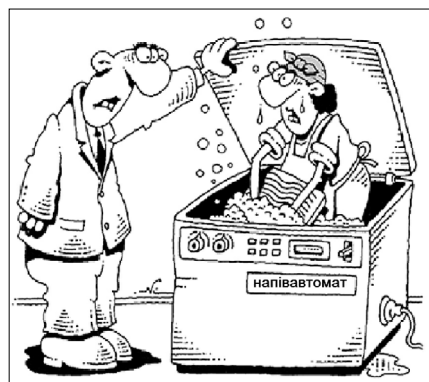
Зачувши гавкіт, нажахані Ли-

сенята рвонули до рятівного лісу. Лису, зважаючи на вік, не угнати за ними. А Собаки все ближче та ближче. Ось-ось можуть хапнути за хвоста. У відчай старий розгнівано закрякав Лисенятам:

– Куди ви подалися? Що я вам казав? Не поспішайте поперед батька!.. От неслухняні, от невиховані діти...

Мораль: батьки і діти – проблема вічна.

Павло КЛЮЧИНА.

Мал. Ігоря КИЖКА.

Архів «зорянського» гумору – на сайті
www.zorya.poltava.ua

